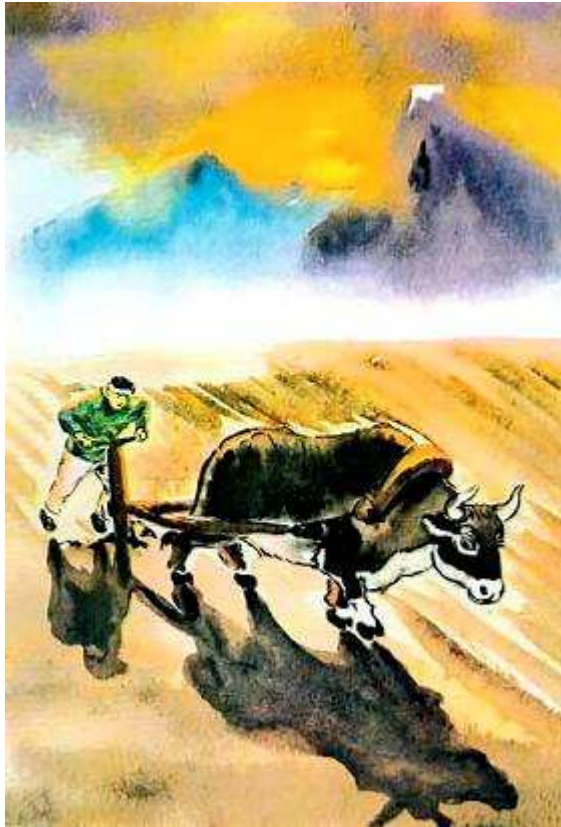

האחים

קוריאנה

כסף כדי לקנות שור. וכשהצליח
איכשהו להשיג שור, לא נשאר לו כסף
כדי לשלם עבור האדמה ששכר.
אבל צ'אן. סי היה איש חרוץ. הוא יצא

לעבודה בשדה לפני כל השכנים וחזר
הביתה מאוחר יותר מכולם. לא קלים

בכפר אחד חי איכר עם אשתו ושני
בנים, צ'אן-מו וצ'אן סי. עם הזמן הבנים
גדלו ונעשו חקלאים טובים וההורים
הזדקנו.

הבן הבכור צ'אן-מו התחתן כאשר הגיע
לגיל עשרים, אבל כפי שמקובל, נשאר
בבית עם ההורים כדי לדאוג להם לעת
הזקנה.

כעבור זמן התחתן גם האח הצעיר צ'אן
סי, עבר לגור בקצה שני של הכפר
ופתח שם משק משלו. לא קל היה
לצ'אן סי. הוא בנה בית, אך בקושי
הצליח להשיג כסף כדי לקנות מחרשה.
השיג מחרשה אך לא היה לו מספיק

היו החיים של האח הצעיר אך גם של הבכור לא היו קלים יותר, אמנם היה לו בית ושדה משלו, אבל היה צריך לדאוג לא רק למשפחתו אלא גם להורים הזקנים. אך למרות שהאחים לא תמיד אכלו לשובע והיו להם דאגות רבות, הרי הם חיו בשלום וללא ריב. ופעם בסתיו צ'אן-מו בדק את מלאי המזון שבבית וחשב "אין לנו כאן הרבה תבואה, בסך הכל עשרה שקים של אורז. אבל לאחי בוודאי עוד פחות מזה. צריך לעזור לו, אבל כך שלא ירגיש ולא ייעלב." וכשירד כבר לילה שם צ'אן-מו שק אורז על גבו והלך לביתו של אחיו הצעיר. בדרך עבר לידו איש כלשהו, אך בחושך לא ראה מי הוא. הביא צ'אן-מו את השק, שם במחסן של אחיו וחזר הביתה. הוא החליט להביא לאח עוד

שק אחד.

צ'אן-מו חזר למחסן שלו ולא האמין לעיניו. כפי שהיו לו קודם עשרה שקי אורז, כך נשארו עשרה, לא פחות. "אולי טעיתי קודם בספירה" חשב, אבל לקח שוב שק אורז על גבו ויצא דרך הכפר אל ביתו של צ'אן. סי. ושוב בדרך ראה איש שהלך מולו, אך בחושך לא הכיר אותו. חזר צ'אן-מו הביתה – וכאן שוב אותו הדבר. כפי שהיו לו עשרה שקי אורז במחסן, כך גם נשארו עשרה. איזה פלא זה!?

"אם כך" חשב צ'אן-מו "אוכל להביא לאחי עוד שני שקים" והוא הלך שוב באותו השביל המוכר אל הקצה שני של הכפר. בינתיים עלתה כבר הלבנה, האירה על השביל, וקל יותר היה ללכת עם המשא. וכשצ'אן-מו הלך כך בשביל

ראה מולו שוב אדם, גם הוא עם שק על גבו. הם התקרבו זה לזה ואז ראה צ'אן-מו מולו את אחיו הצעיר. "לאן אתה הולך בשעה המאוחרת הזו?" שאל צ'אן-מו. "ולאן אתה הולך בזמן כזה?" שאל צ'אן סי. שני האחים הבינו מיד הכל ופרצו בצחוק של שמחה.

התברר שצ'אן-סי רצה גם הוא להתחלק ביבול שלו עם אחיו הגדול, שגם דאג להורים שלהם. והם שניהם באותו הזמן התחילו לשאת שקי אורז זה לזה. לכן לצ'אן-מו נשארו תמיד עשרה שקי אורז, למרות שהעביר לאחיו כבר שנים מהם. עוד פעם צחקו האחים והתחבקו חזק. ולמרות ששקי האורז היו כבדים, הרי ללבבות של האחים היה קל. האהבה והדאגה ההדדית הקלה להם על המשא הכבד.